

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Robert Stefanicki

w sprawie z odwołania A. K.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Biłgoraju
o prawo do świadczenia rehabilitacyjnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 6
lutego 2024 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Okręgowego w
Zamościu
z dnia 12 maja 2022 r., sygn. akt IV Ua 3/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Zamościu na rzecz adwokat I. H. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym,**
- 3. nie obciąża odwołującego A. K. kosztami postępowania kasacyjnego organu rentowego.**

UZASADNIENIE

Decyzją z 23 września 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Biłgoraju odmówił przyznania A.K. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, podnosząc w uzasadnieniu, że komisja lekarska Zakładu Ubezpieczeń

Spółecznych w orzeczeniu z 22 września 2020 r. ustaliła, że brak jest okoliczności uzasadniających przyznanie tego świadczenia.

Na skutek odwołania A. K. od ww. decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Biłgoraju Sąd Rejonowy w Zamościu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 1 grudnia 2021 r. oddalił odwołanie. Sąd I instancji ustalił m.in., że A. K. w okresie od 13 lutego 2020 r. do 12 sierpnia 2020 r. wykorzystał 182-dniowy okres pobierania zasiłku chorobowego. W dniu 23 lipca 2020 r. złożył wniosek o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego. Komisja lekarska Zakładu Ubezpieczeń Społecznych orzeczeniem z dnia 22 września 2020 r. uznała, że brak jest podstaw do przyznania wnioskodawcy świadczenia rehabilitacyjnego. Sąd I instancji dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu schorzeń wnioskodawcy, celem ustalenia, czy po wyczerpaniu okresu zasiłkowego, tj. po dniu 12 sierpnia 2020 r. był on nadal niezdolny do pracy oraz czy dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokowały, a w przypadku trwającej nadal niezdolności do pracy, czy rokując odzyskanie przez wnioskodawcę zdolności do pracy. W opinii biegłych lekarzy ustalili, że u wnioskodawcy występuje choroba zwyrodnieniowa kręgosłupa w odcinku lędźwiowo-krzyżowym. Po zakończeniu pobierania zasiłku chorobowego u wnioskodawcy nie występowały już symptomy spadku sprawności organizmu kwalifikujące się do orzeczenia świadczenia rehabilitacyjnego. Wnioskodawca nie przedstawił żadnej dokumentacji wskazującej na intensywne leczenie z powodu zespołu bólowego kręgosłupa po zakończeniu zasiłku chorobowego. Istnienie zmian zwyrodnieniowych w badaniu tomografii komputerowej z wielopoziomową dyskopatią nie jest równoznaczne z niezdolnością do pracy, uzasadniającą przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego. O orzeczeniu tego świadczenia decyduje stan neurologiczny i przebieg leczenia. W zakresie układu sercowo-naczyniowego rozpoznano u wnioskodawcy wadę aortalną serca w postaci nieprawidłowo zbudowanej zastawki dwupłatkowej. Obecnie wnioskodawca nie wymaga leczenia kardiologicznego, może wykonywać działalność zawodową zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami. Zaburzenia depresyjne i lękowe mieszane o podłożu sytuacyjnym, które występują u wnioskodawcy, nie naruszają sprawności organizmu w stopniu oznaczającym niezdolność do pracy, z dniem 12 sierpnia 2020 r. ustania zasiłku chorobowego. Sąd Rejonowy podzielił opinię biegłych w

całości, uznając, że pozostaje ona rzeczowa i spójna, a jej wnioski przejrzyste i stwierdził, że zgłoszone przez wnioskodawcę w piśmie z 11 listopada 2021 r. zastrzeżenia do opinii biegłych nie podważają wniosków tych opinii, które były jednoznaczne w swej treści co do braku niezdolności do pracy po 12 sierpnia 2020 r. Sąd Rejonowy wskazał, że przeprowadzone postępowanie dowodowe w postaci opinii biegłych nie daje podstaw do przyznania wnioskodawcy świadczenia rehabilitacyjnego po wyczerpaniu okresu pobierania zasiłku chorobowego.

Odnosząc się do apelacji wnioskodawcy A. K. od wyroku Sądu Rejonowego w Zamościu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 1 grudnia 2021 r. Sąd Okręgowy w Zamościu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 12 maja 2022 r. oddalił apelację i nie zasądził między stronami kosztów procesu za drugą instancję. W ocenie Sądu Okręgowego dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego i poczynione w sprawie ustalenia faktyczne są prawidłowe. Zarzuty skarżącego sprowadzają się w zasadzie jedynie do polemiki ze stanowiskiem Sądu I instancji i interpretacją dowodów dokonaną przez ten Sąd i jako takie nie mogą się ostać. Apelujący przeciwstawia bowiem ocenie dokonanej przez Sąd Rejonowy swój własny pogląd na sprawę. W realiach badanej sprawy niewątpliwe jest, że ocena stanu zdrowia wnioskodawcy w związku ze zgłoszonym żądaniem przyznania świadczenia wymaga wiadomości specjalnych i musiała znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych o specjalnościach lekarskich właściwych ze względu na schorzenia skarżącego. Samo niezadowolenie strony z oceny przedstawionej przez biegłych nie czyni zasadnym wniosek o dopuszczenie przez sąd dowodu z opinii innych biegłych. W rozpoznawanej sprawie skarżący, chociaż nie był ograniczony co do możliwości podnoszenia własnych twierdzeń oraz dowodów na ich poparcie, polemizując jedynie z oceną dowodów dokonaną przez Sąd Rejonowy, przede wszystkim nie wykazał w sposób rzeczowy, że sporządzona przez biegłych sądowych opinia była niespójna bądź merytorycznie błędna. Ponadto wnioskodawca nie zgłaszał żadnych nowych wniosków dowodowych.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wniósł 12 maja 2022 r. A. K. reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu, zaskarżając wyrok w całości i opierając skargę

kasacyjną na podstawie rażącego naruszeniu przepisów prawa procesowego, które miały decydujący wpływ na wadliwe rozstrzygnięcie, a w szczególności naruszenia przepisów art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. jak również 328 § 2 k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c., 386 § 6 k.p.c., w których następstwie doszło do pominięcia przeważającej części materiału dowodowego zebranego w czasie procesu, a korzystnego dla wnioskodawcy, oraz braku koniecznych i wyczerpujących ustaleń przez nie rozważenie całego zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób wszechstronny, a w szczególności, że A. K. w dalszym ciągu jest pod opieką medyczną i przysługuje mu świadczenie rehabilitacyjne oraz nieprzestrzeganie kompetencji Sądu odwoławczego i niespełnienie jego procesowej funkcji. Zarzuty rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego dotyczyły art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa przez błędne i niewłaściwe ich zastosowanie, zwłaszcza że wnioskodawca przedstawił stosowną dokumentację, z której wynika, że jest niezdolny do pracy. Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie odwołania wnioskodawcy oraz przyznanie mu świadczenia rehabilitacyjnego, a także zasądzenie dla pełnomocnika z urzędu kosztów ustanowionego pełnomocnictwa i sporządzenia kasacji według przedstawionego spisu kosztów oświadczając, że koszty nie zostały uiszczone w całości ani w części. Ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń w Zamościu.

We wniosku skarżący wnosi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wskazał na istnienie potrzeby dokonania wyjaśnienia i wykładni przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 3 § 2 k.p.c., 224 § 2 k.p.c. i w korelacji z nimi przepisów art. 227 k.p.c., art. 228 § 2 k.p.c., art. 231 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c., art. 244 § 1 k.p.c. oraz naruszenia przepisów a nadto z powodu też na oczywiste naruszenie przez zaskarżony wyrok wskazanych ponadto w podstawach skargi kasacyjnej przepisów procedury cywilnej. Za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania przemawia zdaniem skarżącego także jej oczywista zasadność, gdyż faktyczna niezdolność do pracy wynika z przedstawionej dokumentacji medycznej.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz organu rentowego zwrotu kosztów procesu wg norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia jest wykazanie przez skarżącego okoliczności, które podlegają rozważeniu przez Sąd Najwyższy podczas tzw. przedsądu, czyli wstępnego badania sprawy, mającego na celu stwierdzenie występowania jednej z przesłanek skargi. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawiera argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. W tym kontekście należy podkreślić, że podstawowym celem instytucji przedsądu jest ustalenie, czy w skardze kasacyjnej podniesiono okoliczności, których rozważenie przez Sąd Najwyższy będzie wkładem w rozwój prawa i zapewnienie jednolitości jego sądowej wykładni. Tylko wtedy zostanie wykazany publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej, której podstawowym celem nie jest korekta orzeczeń wydawanych przez sądy powszechne, lecz ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni przepisów prawa i wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji oraz prawa pozytywnego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147; M. P. Wójcik (w:) Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz aktualizowany. Tom I. Art. 1-729, red. A. Jakubecki, Warszawa 2019, art. 398¹). Ze względu na odmienny cel instytucji przedsądu i jej odrębne oraz

kwalifikowane przesłanki, wskazanie i uzasadnienie okoliczności decydujących o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może polegać na odwołaniu się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, Sąd Najwyższy nie jest bowiem trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia, wnoszonym i rozpoznawanym nie tylko w interesie skarżącego, ale przede wszystkim, jak podniesiono w interesie publicznym. Wymaganie dotyczące przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ma umożliwić stronie wnoszącej skargę kasacyjną przekonanie Sądu Najwyższego o istnieniu przesłanek, na których opiera się wstępne badanie skargi pod kątem przyjęcia (dopuszczenia) jej do rozpoznania (postanowienie Sądu Najwyższego z 15 października 2020 r., IV CSK 136/20, LEX nr 3077090).

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty na przesłance istniejącej potrzeby dokonania wyjaśnienia i wykładni przepisów prawa procesowego (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Odwołanie się do przesłanki potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź, że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecnictwie sądów, które należy przytoczyć (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151; M. Manowska (w:) A. Adamczuk, P. Pruś, M. Radwan, M. Sieńko, E. Stefańska, M. Manowska, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. Art. 1-477¹⁶, Warszawa 2022, art. 398⁹). W następstwie sekwencji zdarzeń to na skarżącym ciąży obowiązek wskazania poważnych wątpliwości interpretacyjnych związanych ze stosowaniem danego przepisu wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości bądź rozbieżności w orzecnictwie sądów (postanowienia Sądu Najwyższego z: 5 grudnia 2013 r., II CSK 244/13, LEX nr 1405354; 7 lipca 2023 r., I CSK 3435/22, LEX nr 3580297). Skarżący winien jest w tym przypadku przedstawić pogłębioną argumentację prawną, bowiem zagadnienie prawne powinno mieć charakter ściśle jurydyczny, powstały na tle konkretnego

przepisu prawa. Nie może ono odnosić się do subiektywnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Nie można przy tym uznać, że w sprawie zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii prawnej prezentowanej przez skarżącego, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, LEX nr 523522; T. Zembrzusi, Charakterystyka skargi kasacyjnej (w:) Skarga kasacyjna. Dostępność w postępowaniu cywilnym, Warszawa 2011). Ogół środków zaskarżenia dopuszczalnych w postępowaniu cywilnym na podstawie obowiązujących przepisów procesowych powinien także tutaj tworzyć spójny system zaskarżania orzeczeń (T. Ereciński, Zaskarżalność orzeczeń sądowych (w:) System Prawa Procesowego Cywilnego. Tom III. Środki zaskarżenia, red. T. Ereciński, J. Gudowski, Warszawa 2013).

Z kolei wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymagałoby wykazania, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z: 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07; 15 grudnia 2022 r., II PSK 324/21). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z: 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02; 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07; 3 października 2013 r., III SK 11/13; 6 września 2022 r., I CSK 1397/22). Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (postanowienia Sądu Najwyższego z: 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01; 8 marca 2002 r., I PKN 341/01; 25 lutego 2008 r., I UK 339/07; 3 marca 2022 r., II USK 471/21). Jeżeli więc przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania miałyby być okoliczność, że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁴ § 1 w związku z

art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), skarżący powinien w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia, koncentrując się na wykazaniu kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienia Sądu Najwyższego z: 16 września 2003 r., IV CZ 100/03; 18 maja 2023 r., III USK 228/22; 15 czerwca 2023 r., I CSK 2099/22).

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy, wskazać należy przede wszystkim, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w zasadzie nie został wsparty stosowną argumentacją. Brak jest w nim odpowiedniego wyводу prawnego wykazującego oczywistą zasadność skargi. Skarżący wyprowadza oczywistą zasadność skargi z tego, że faktyczna niezdolność do pracy wynika z przedstawionej dokumentacji medycznej. W obliczu tego rodzaju postawy trzeba przypomnieć, że rolą Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym nie jest zastępowanie strony reprezentowanej w procesie przez profesjonalnego pełnomocnika we wskazaniu (doprecyzowywaniu) treści i zasadności wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. Poza tym skarżący wskazuje na potrzebę wykładni szeregu przepisów postępowania cywilnego, zapominając, że Sąd Najwyższy jednolicie przyjmuje, iż oparcie skargi kasacyjnej wyłącznie na zarzutach naruszenia przepisów postępowania nie pozwala na uznanie, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Zgodnie z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. skargę kasacyjną można oprzeć na naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, który ocenia się przez odniesienie konkretnego rozstrzygnięcia do podstawy materialnoprawnej orzeczenia co do istoty sprawy. Oczywista zasadność skargi determinuje więc konieczność uchylecia zaskarżonego orzeczenia, wpływającą z naruszenia przepisów prawa materialnego. W związku z tym oparcie argumentacji wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jedynie na naruszeniu przepisów postępowania (w wypadku zaskarżenia orzeczenia co do istoty sprawy) jest niewystarczające, nie pozwala bowiem na stwierdzenie, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. (postanowienia Sądu Najwyższego z: 16 kwietnia 2019 r.,

I PK 115/18, LEX nr 2647563; 25 października 2023 r., I CSK 3037/23, LEX nr 3619216). Wyłączenie w art. 398³ § 3 k.p.c. z podstaw skargi kasacyjnej zarzutów dotyczących oceny dowodów pozbawia skarżącego możliwości powoływania się na zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, o której stanowi art. 233 § 1 k.p.c., a taki przepis powołał skarżący m.in. w podstawach kasacyjnych. Przepis art. 398³ § 3 k.p.c. wprawdzie nie wskazuje *expressis verbis* konkretnych przepisów, których naruszenie, w związku z ustalaniem faktów i przeprowadzaniem oceny dowodów, nie może być przedmiotem zarzutów wypełniających drugą podstawę kasacyjną, nie ulega jednak wątpliwości, że obejmuje on art. 233 k.p.c., bowiem właśnie ten przepis określa kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów (wyroki Sądu Najwyższego z: 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06, Legalis nr 79684; 4 stycznia 2007 r., V CSK 364/06, Legalis nr 141341; 5 września 2008 r., I UK 370/07, Legalis nr 176282; 19 października 2010 r., II PK 96/10, Legalis nr 402646; 24 listopada 2010 r., I PK 107/10, Legalis nr 414125; 6 września 2022 r., III PSK 195/21, Legalis nr 2889636). Oznacza to, że spór o ocenę poszczególnych dowodów i ustalenie stanu faktycznego nie może być przenoszony do postępowania przed Sądem Najwyższym, który jest związany - zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. - ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (wyrok Sądu Najwyższego z 29 października 2008 r., IV CSK 228/08, Legalis nr 117470; M. Asłanowicz, *Nadzwyczajne środki zaskarżenia w postępowaniu cywilnym*, Warszawa 2022, rozdział II § 2).

Skarżący zaś nie tylko powołuje w podstawach kasacyjnych niedopuszczalny w zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (wyroki Sądu Najwyższego z: 4 lipca 2013 r., II UK 403/12, LEX nr 1350309; 27 września 2023 r., II PSKP 77/22, Legalis nr 2985721), ale także na tej podstawie wyprowadza oczywiste naruszenie prawa, które miałyby uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Zmierza w istocie do podważenia suwerennej i niepoddającej się kontroli kasacyjnej sędziowskiej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Dokonana przez Sąd odwoławczy ocena okoliczności faktycznych i związana z tym wykładnia przepisów mieszczą się w granicach uznania sędziowskiego. Podnoszone przez skarżącego w tym zakresie argumenty stanowią polemikę z oceną dowodów i wynikającymi z niej ustaleniami faktycznymi. Zgodnie zaś z art. 398³ § 3 k.p.c. i

art. 398¹³ § 2 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalania faktów lub oceny dowodów, a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Z tego punktu widzenia zarzut skargi kasacyjnej, który ma na celu polemikę z ustaleniami faktycznymi Sądu drugiej instancji, chociażby w celu podważenia wykładni dokonanej przez ten Sąd lub niewłaściwego zastosowania określonych przepisów prawa materialnego, jest niedopuszczalny. Na marginesie zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, potrzeba powołania biegłego powinna wynikać z okoliczności konkretnej sprawy. Sąd drugiej instancji orzeka na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym, natomiast z art. 382 k.p.c. nie wynika, aby obowiązkiem sądu drugiej instancji było uzupełnienie ustaleń faktycznych niezależnie od potrzeby. Postępowanie dowodowe sąd drugiej instancji przeprowadza w sytuacji, gdy jest to celowe w okolicznościach danej sprawy, co dotyczy także dowodu z opinii biegłych (art. 278 k.p.c., wyroki Sądu Najwyższego z: 23 listopada 2010 r., I PK 175/10, LEX nr 1615461; 20 kwietnia 2023 r., III CZ 69/23, Legalis nr 2953017; uchwała Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008 nr 6, poz. 55). Ponadto, jak wcześniej zaznaczono, ocena zastosowania prawa w indywidualnej sprawę to domena podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przedmiotem zainteresowania istotnego zagadnienia prawnego jest problem o znaczeniu uniwersalnym, dotyczący samego prawa, a nie jego stosowania w określonej sytuacji w danej sprawie. W przeciwnym razie funkcja tej podstawy przedsądu straci swe znaczenie i postępowanie kasacyjne stanie się powszechną instancją (postanowienie Sądu Najwyższego z 24 lutego 2022 r., II PSK 254/21, LEX nr 3404631). Uzasadnienie wniesionej skargi stanowi w istocie polemikę z ustaleniami faktycznymi i oceną dowodów dokonaną przez Sąd *meriti*, co zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. uchyla się spod kontroli kasacyjnej.

Skarżący nie zdołał wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało postanowić jak w sentencji. O kosztach procesu orzeczono w myśl art. 102 k.p.c., biorąc pod uwagę okoliczności sprawy i względy społeczne, natomiast o kosztach pomocy prawnej udzielonej z urzędu rozstrzygnięto na podstawie § 15 ust. 2 w związku z

§ 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r., poz. 1714 ze zm.).

[SOP]

[a!]